

Végső búcsú Halász Aladártól (1921–2012)

2012. április 19-én, életének 91. évében elhunyt Halász Aladár, okleveles, Pro Silva Hungariae díjas, Ember az Erdőért díjas, Bedő Albert díjas erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagja.

Halász Aladár a II. világháború utáni erdésznezmedék kiemelkedő erdész-közigazdász volt – egyike azoknak, akik jellemformáló tartásukkal, elkötelezett hazafiságukkal hitelesítették az erdészet gazdasági és közéleti megjelenítését.

Az OEE április 24-i Küldöttgyűlésének résztvevői egyperces néma felállással emlékeztek az Egyesület tiszteletbeli tagjára.

Családtagjai, barátai és tisztelői 2012. május 14-én búcsúztatták Budapesten, a Kékgolyó utcai Budahegyvidéki evangélikus templomban, majd hamvait a Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra.

A kortársak nevében dr. Szőnyi László búcsúztatta

Elhunytát megelőzően néhány hónappal találkozhattunk Halász Aladárral. Személyesen, maga hívott otthonába. Családja, és akkor még közöttük kedves felsége, Piroska körébe.

Legrégebbi társaival akart együtt lenni. A 90 nyarasokkal. A félszáznyiból megmaradt négyünkkel. Térdünk között már ott szorult a bot. Száradó arcunkon átsugárzott a derű. Előntött bennünket az emlékezés.

A Főiskolán időztünk először. 1939. Láttuk, de még nem ismertük meg egymást. Tudtuk, hogy Halász Aladár a négy soproni licista egyike. Egymásra a második évben figyeltünk fel. Nem voltak **tankönyveink**. Elkezdtek kiadásukat, sorozatban egymást követően. Gyorsírní, szöveget kézírással, később gépre áttenni tudók, nyomtatott türelmesen végzők találtak hónapok alatt egymásra. „Halász Ali” a rajzokban, a képletírás pontosságában tűnt ki. Ekkor ismertük meg szinte önpusztító munkatempóját, terhelhetőségét, minőség iránti igényét, készségét együttműködésre. Ezt ismerhette fel Modrovich Ferenc, az Út- és Vasútépítési Tanszék könyvtárban segítően együtt dolgozó tanára, hívta meg tanszékére, készítette elő első külföldi ösztöndíját. Másfél évet töltöttünk itt – együtt. Oktatásban és „Modró” mellett az életre felkészítő nevelésben is. Az ország megnövekedett. 1944-ben kaptuk meg diplománkat. Elhívtak bennünket a nagy erdők nagy erdőgazdaságai.

Nyári gyakorlatra már a keleti Felvidék és Észak-Erdély erdőigazgatóságaihoz osztottak be. Hétvégeken a gerinceken jártunk. El-elhamvadó tűz mellett

fatönkön éjszakáztunk. Szédülten kerestük, élveztük a **csúcso**kat, nem a ridegségét, de a határtalan végtelenséget. Ali élete végéig csúcsokon maradt, azokat összekötő gerinceken járt. A távlatokban élt, metszően éles levegőben. Sokszor egyedül, néha magányosan, de talpon kellett maradnia.

Az ember azonban völgyi életre született. Erőt méríteni oda kell visszatermnie. Ott él a **család**. Ott él a feleség. Otthoni helyét nyugalomba szorultán, már a völgyben keresve ismerte fel: fentről hozhatta magával a megtartó erőket, éltette generációja gyermekeit, szellemi értékeit unokáinak adta át. Ugyanazt tettük ismét: a nyelvtanulásnak adtunk előnyt. Közben vezettük őket a kultúra, a család története, a hagyományok ösvényeire falainkon belül és kívül.

A csúcsokon nyert, kifejezhetetlen boldogságot nem lehet felejtetni. A völgybe érve, már jutva esetleg – jelentkezik a múlt. Levéltárak, a szájhagyományok sokféle fajtája állt össze asztalán **alapvető hiányművekké**. Az első között ismét Sopron: hallgatói társaink „Harcéták” csoportjára emlékezik. Színvonalára utal: történelmi szakfolyóirat közli írását. Dolgozik, magához vonz és szervez együttműködő társakat – mint életében. Nem ritkán elvadult bozótoson át halad. Derűvel, néha erős lendülettel is fűtött munkakedve nem tört meg. Sokfelől kapott, sokfelé továbbnővelt képességei, mindenre éber figyelme, a részleteket értelmes összefüggésbe rendező, céltudatos mozdulatai ott vannak nagyszabású gazdaság- és szakmatörténeti munkáiban.

Szellemeinek magasságaiba, tisztaságába azonban csak közeli barát pil-

lanthatott be. Örööm egyik levelét, amelyben szinte önmargangolóan keresi a tanácsot megbántani vélt munkatársa kiengesztelésére. Felismerhette azt is, hogy életében vett sok ajándékáért fel kell néznie arra, akitől azokat kapta. A közelmúltban egyszer nem találtam otthon. Felesége, Piroska mondta: egyháza diakóniai szolgálata keretében soron lévő rászoruló keresett fel. Csúcso és a völgy embere...

Halásak lehet szakmánk nagy közössége keretében kiknek útját rendezte, kiket személyes dolgaiban segíthetett. Boldogok, kik közvetlen barátságával élhettek. 70 esztendőn át...

Zambó Péter az OEE elnöke az Egyesület tiszteletbeli tagját búcsúztatta

Fájdalmas leckét osztott ránk a Mindenható – búcsúzni jöttünk.

Búcsúztunk Halász Aladártól, az igaz Embertől, a családfőtől, a Pro Silva Hungariae díjas, Ember az Erdőért díjas, Bedő-díjas erdőmérnöktől, az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagjától, a huszadik századi nagy erdészgeneráció egyik utolsó képviselőjétől.

Legendás firma volt – meghatározó azok között, akik jellemet formáló tartásukkal, elkötelezett hazafiságukkal hitelesítették szakmánk megjelenését, akiket példaképként tisztelhetünk.

A háborút követő nemzedék egyik legkiválóbb erdész-közigazdászaként,

alakítójává vált a magyar erdőgazdálkodásnak.

Idézzük fel most egy kimagaslóan tartalmas életút fontosabb állomásait!

Halász Aladár 1921. szeptember 5-én született, a répceszemerei körösvos harmadik gyermekeként.

Az édesanyját korán elvesztő, az olvasás szenvedélyével megáldott ifjú a Soproni Evangélikus Líceum padjaiban alapozta meg kivételes műveltségét.

Számára a keresztény hit és a cserkészélet az erkölcsiségét meghatározó élményt, az aktív természetjárás az élő környezet, az erdő megismeréséhez vezető utat jelentette.

Kiválóan tanult. Természettudományos érdeklődése és Sopron szelleme a Főiskolára vonzotta Őt.

Hallgatói éveit, majd pályakezdését beárnyékolta a második világháború.

Ebben a férfivá érlelődő időszakban, az Ifjúsági Kör tagjaként ismerkedett meg a Selmecen gyökerező hagyományok, szakmai, nemzeti és emberi értékek fontosságával. Olyan firmák keresztelték balekká, akik azután az egész életére hatással lettek: Madas András és Hibbey Albert.

Kitűnő minősítésű erdőmérnöki oklevelét 1943-ban szerezte meg.

Éppen csak munkába állt a főiskola útépitési tanszékén, máris a nyugati frontra vezényelték.

Szolgálatára során, majd a hadifogságban kiválóan megtanult angolul, amit egész pályafutása alatt eredményesen kamatoztatott.

Hazatérése után a Balassagyarmati és a Szombathelyi Erdőgazdaságnál szerzett üzemi gyakorlatot. Később a soproni szakiskolában tanított, műszaki és matematikai tankönyveket szerkesztett volt évfolyamtársai, Szőnyi László és Tuskó László kollégájaként.

Ezek egyben a családalapítás évei is – 1946-ban összeházasodott gyerekkori szerelmével, Gőcze Piroskával.

A rákosista diktatúra poklában a szakmánknak egy valóban kivételes lehetőség adódott.

1949-ben Madas András megbízást kapott az ország öt legjobb erdőmérnökének összegyűjtésére, hogy azokkal a Tervhivatalból irányítsák a magyar erdészetet.

E munkatársak egyike lett Halász Aladár.

Működésük első fegyverténye az volt, amikor megalapozott számításokkal, a hatalommal szembeszálló szakmai érveléssel meg tudták akadályozni a fakitermelések esztelen mértékű fo-

kozását – sőt elfogadtatták, hogy a háborús erdőpusztítások sebeinek begyógyítása jelentős erőforrásokat igényel.

E minden korábbi elképzelést felülmúló program új szakmai távlatokat, korszakot nyitott, amit sokan, világnézetű különbség nélkül az erdőművelés aranykorának tekintenek.

A következő, nagyhatású évtizedben Halász Aladár az Országos Erdészeti Főigazgatóság főigazgató-helyetteseként, a Tervfőosztály vezetőjeként, majd a MÉM Erdészeti és Faipari Osztályának vezetőjeként dolgozott.

Az erdőgazdálkodás országos szintű tervezésében leginkább jártas szakemberek egyike volt. Ismereteivel, koordináló képességével, lényeglátásával meghaladta korát és kortársait.

Tevékenységevel megnyíltak a közgazdasági feltételek az ország erdőszűcsének növelésére és hosszú távú faelátására.

Megteremtette a korszerű üzemtervezés hátterét. Akadályokat nem ismerő, szívós következetességgel munkálkodott azon, hogy a magyar erdőgazdálkodás fejlesztése lépést tudjon tartani a nemzetközi színvonallal.

Kidolgozta a fatermelés és forgalmazás nemzetközi statisztikai rendszerét, sémákat adott a vállalati tervezéshez, megalapozta a valuta- és az árrendszer szabályozását az akkori gazdasági környezetben.

Az Ő nevéhez is fűződik az Erdőfenntartási Alap létrehozása és több évtizedes működtetése.

Őszinte, rendkívül fegyelmezett ember volt, mindig megadta a tiszteletet partnereinek.

Vezetőként soha nem szakadt el munkatársaitól és a gyakorlati élettől, nem bűjt az íróasztala mögé.

Expedíciói során eljutott a Kárpátaljára, Erdélybe, Albániába, Európa számos országába, Szibériába és Kanadába. A tapasztalatait összefoglaló dolgozatok rendkívül tanulságosak az utókor számára is.

Szakmai tekintélye és nyelvtudása révén részt vehetett az EGK és a FAO erdészeti bizottságaiban, ahol globális szintű gazdasági kérdésekkel, például a faszükséglet kielégítésével foglalkozott.

Ott ült Madas András mellett Buenos Airesben az Erdészeti Világkongresszuson, ahol közösen vitték be a köztudatba az erdők hármaskörének megváltoztatását.

1975-ben Halász Aladárt megválasztották a FAO Erdészeti Bizottsága elnökének, ami az egész magyar erdészeti számára jelentős megtiszteltetés.

Az MSZMP-be sosem lépett be, ezért a rezsim erős felügyelet alatt tartotta Őt.

Bár korai, váratlan nyugdíjazásával a hivatali és vezetői pályája méltatlan véget ért, a szakmai életútja még korántsem fejeződött be.

Szaktanácsaival segítette az ERTI tevékenységét, felszabaduló energiáját szakirodalmi munkásságának kiteljesítésére fordította.

Művei forrásértékkel tudósítanak a korszak lényeges gazdasági folyamatairól – egyebek mellett ilyen „A magyar erdészeti 70 éve számokban”, az „Erdészeti adattár” vagy a „Faárrendszerünk és az erdőművelés finanszírozási rendszerének történeti áttekintése”. Egyedülálló és hiánypótló az általa megalkotott Angol-magyar és magyar-angol erdészeti, vadászati és faipari műszaki szótár.

Visszaemlékezést írt az albániai expedícióról és megírta a háborúban visszacsatolt országrészek erdészettörténetét is.

Hét évtizeden át Egyesületünk hűségese tagja volt.

A Gazdasági Szakosztály megalapítása az Ő nevéhez fűződik - ezen túl, az OEE egyéb fórumain is kezdeményezte az újabb üzemgazdasági, technológiai ismeretek megvitatását, alkalmazását. Szakszerű, igényesen rendszerezett, kulturált érvelésével a nehéz helyzetekben is jól szolgálta a szakma érdekeit.

A Szeniorok Tanácsának köztiszteletű tagjaként is aktív szerepet vállalt. Ismereteit több esetben figyelmeztető jelleggel adta közre, amivel nagyban segítette az Elnökség munkáját is.

Gazdag pályafutása során számos kitüntetés érte el.

Az OEE Bedő Albert Emlékérmét 1969-ben vette át, majd az „Ember az erdőért” alapítványi díjat, melyet 2010-ben az Egyesület legnagyobb elismerése, a Tiszteletbeli Tagsági Díszoklevél követett.

A miniszteri kitüntetések közül 2004-ben megkapta a Pro Silva Hungariae emlékérmét, majd 2011-ben az Életfa Emlékplakett arany fokozatát vehette át.

Személyiségének példás megnyilvánulásai egy teljes korszakra voltak hatással, illetve még ma is hatnak. Mindezekelőtt az erkölcsöt, a kitartást, a tehetséget és a teljesítményt értékelte.

Halász Aladár azt vallotta:

Tiszteld a felmenőidet, hogy majd téged is megbecsüljenek! Okulj az erőnyeikből és a hibáikból!

Vezérlő elvei voltak: *a keresztyén hit, a család szentsége, az élethosszig*

való tanulás és a természet megismerésének fontossága. Iránymutatója volt egy ige Pál apostol Filippibeliéhez írt leveléből: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem meg erősít.”

Családi krónikájában az utódainak szánt, legfontosabb intés:

„Az imádságról és bálaadáról soba meg ne feledkezzetek!”

A selmeci erdész-óriások méltó utódaként, egyenes derékkal, fegyvelmezeten, tiszta lelkiismerettel élt és dolgozott. Becsületét sem a háború, sem a diktatúra nem tudta eltorzítani.

Szilárd akaraterével dacolt a sorssal, a hitére támaszkodva igyekezett lélekben úrrá lenni szerettei elvesztésének tragédiáin.

Magam is azok közé tartozom, akiket Halász Aladár a bizalmába fogadott. A tanácsaival nekem is segített túllépni a

nehéz időszakokon, megosztotta velem kivételes tudását, tapasztalatait.

Személyiségéből olyan erő sugárzott, amelyet a klasszikus irodalomból ismerhetünk.

Az elért eredményeiben jó barátjához, dr. Madas Andráshoz, az Egyesület Örökös tiszteletbeli elnökéhez hasonlítható, kivételes nagyság.

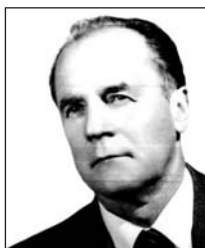
Kedves Ali Bátyánk!

Személyes példával vezetél rá bennünket arra, hogy mi volna a dolgunk erdészként, vezetőként és emberként. Nehéz lesz a mindennapok kihívásainak Hozzád méltóan megfelelni!

Őszinte tisztelettel búcsúszom Tőled az Országos Erdészeti Egyesület, a magyar erdészek nevében. Köszönjük mindazt, amit az erdőért, a hazáért és értünk tettél!

Jó Szerencsét, Isten Veled!
Nyugodj békében!

Bacsó Lajos (1938–2012)

Életének 74. évében elhunyt Bacsó Lajos erdésztechnikus, nyugalmazott kerületvezető erdész.

Szakmai pályafutásának kezdete óta tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek.

Búcsúztatójára 2012. április 30-án került sor Putnokon.

1938-ban született Putnokon, itt nevelkedett, s itt kezdte tanulmányait. Az általános iskola elvégzése után 1953 szeptemberétől a Soproni Erdészeti Technikum kiváló tanárai készítették fel az eljövendő erdész életre. 1957-ben szerezte meg erdésztechnikus képesítését, s ezen év augusztusában megkezdte a munkát szülőföldjén, Putnokon, mint beosztott erdész az Észak-Borsodi Állami Erdőgazdaság kötelékében. Az 1957. októberi átszervezést követően a Keltbükki Állami Erdőgazdaság vált munkaadójává.

1958-ban kinevezték a putnoki község-határban lévő „Zsuponyó-völgyi” erdészkerület vezetőjének. Az erdőgazdaságot és a Putnoki Erdészetet egyaránt több ízben átszervezik, de Ő mindig a helyén maradt. A néhány hónapos katonai szolgálatot követő sajómercsei „kitérő” kivételével egész pályafutását szeretett erdejének szentelte, neve örökre összeforrt a Zsuponyó-völgygel.

A Hűség Városában tanáraitól kapott erdőszeretet mély hatást gyakorolt rá, s végigkísérte életútján. Ezt örökölte tovább a nagyszámú erdészgyakornokoknak is, akiket istápoli pályájuk kezdetén.

1985-ben alapító tagja volt az Erdész Diákok Baráti Körének.

Az 1980-as évek elejétől több alkalommal látott el a kerülete mellett az erdészetről műszaki vezetői feladatokat is.

1995-ben a privatizáció során erdészkerületének nagyobbik hányada magántulajdonba került, s Ő nyugállományba vonult. Ugyanakkor szeretett erdejét nem hagyta el, hiszen szakirányítóként tovább munkálkodott az időközben alakult Zsuponyó-völgyi Erdőbirtokossági Társulatnál. Tevékenységét egészen addig folytatta, míg erőnléte ezt lehetővé tette.

2005-ben megromlott egészségi állapota miatt végleg befejezte aktív pályafutását, a birtokoságtól is elköszönt.

Bizton állíthatom minden erdész ismerősöd nevében, hogy őrizzuk emlékedet! S őrizik azt a Zsuponyó-völgy tölgyesei az idők végezetéig!

Nagy Lajos

Faragó Barnabás (1939–2012)

Bükkaranyos szülőlte voltál és az atyai házban kaptad az indítást és a dicső természet szeretete iránt. Vadász édesapád fogta a kezéd és segített az indulásban, hogy mielőbb képezhesd magad a szívedben érzett erdész- és vadászszakmában. Az ásvóthalmi erdész szakiskola megadta az indítást, és már az 1950-es évek vége felé a Kékmezőn találd magad mint erdészgyakornok. Ebben az évben már együtt járhattuk Browniingoddal a válladon a Cseh-völgytől a Ruda vonulatáig az erdős bérceket.

Szakmai tudásod által a sors a Tormai karszt vidékére szólított, ahol kerületvezető erdészként 9 évet szolgálhattál kis családod-

dal, Ancsával és kislányoddal együtt. A szívedről a csodálatos helyről visszahúzott szülőfalud határába, ahol már mint erdésztechnikus végeztél a kerületvezetői feladatot, miközben az apai házatok mellett felépítettél saját családi fészket. A szakmai munkák sokaságában mindig az élen jártál és hamarosan kiérdemelted, hogy a Mocsolyástelepi Erdészet műszaki vezetője lehettél.

Talán ezek azok az évek, amikor barátságunk még szorosabbra forrhatott. A szilpusztai és bükki üzemi vadászatok élményeit vihetted el szívedben az örök vadászmezők honába.

A több évtizedes állami erdőgazdasági szolgálatod feladva a bükkaljai térségben a termelőszövetkezetek és magánerdők kezelője lettél.

Emlékedet kegyelettel őrzik a volt munkatársak, a sok száz hektáros erdőállományok, amelyek nevedhez fűződnek, a természet némaságában állnak őrten emléked felett.

*Az örök vándornak nincsen nyugalma,
ha megfáradt testét a betegség nyomja.
Íme most véget ért a dolgoz földi pályá,
Fogadj, óh természet, dicső oltalmadba.
Isten veled! Nyugodj békességben!*

A mocsolyási munkatársak nevében is

Csizmadia Sándor

Gránitz András (1973–2012)

Megrendülten értesültünk, hogy kiváló munkatársunk, Gránitz András, a HM Budapesti Erdőgazdaság Zrt. Lovasberényi Erdészeti Igazgatósága vadászati műszaki vezetője tragikus körülmé-

nyek közt elhunyt.

András a szakmai pályafutását Lovasberényben 1995-ben kezdte vadászati szakmunkás munkakörben. A vadászat iránti elkötelezettségéből adódóan a vadgazdálkodás valamennyi területén bizonyította rátermettségét, így 2001-től beosztott vadász, 2005-től kerületvezető vadász, majd 2007-től vadászati műszaki beosztást töltött be munkatársai és vezetői megelégedésére.

Elhivatottsága és szakmai képzettsége a 2004-ben megszerzett agrármérnöki diplomával, valamint a 2008-ban megszerzett vadgazdálkodási szakmérnöki oklevéllel vált teljessé. 2004 óta volt Egyesületünk tagja.

Munkája volt egyben a hobbi is. Kimagasló érdemeket szerzett a lovasberényi dämállomány minőségi kialakításában, a vad-disznóskert megtervezésében és létrehozásában. A dämzarvas – mint a lovasberényi vadállomány meghatározó tényezője – volt a szívügye. Szakmai erőfeszítéseit több 5 kg feletti trófea igazolta. Az általa szervezett hajtásokat, terelő vadászkatokat és egyéni vadászkatokat szinte kivétel nélkül siker koronázta.

A rövid, de igen eredményes szakmai pályafutás hirtelen megszakadt. Sírjánál elhangzottak az utolsó lövések a szeretet és a megbecsülés kifejezéséeként.

Nyugodjál békében, emléked megőrizzük.